

Jordi Amat

'Tarda Tardà'

La memòria és la caixa negra on es registra com es va formant la sensibilitat. Obrir-la és arriscat perquè la individualitat pot quedar sotraguejada per un passat fosc que no passa sinó que només es transforma. Retornem, assetjant, antigues pors –un fracàs, una humiliació, la mala consciència– que creïem que havíem aconseguit sepultar al quarto de les rates de l'oblit; com el dinosaure del microrelat de Monterroso, tot i que pensàvem que havien desaparegut, sempre havien estat allà. Però la memòria, simultàniament, també té la força de tornar a encendre bons records que, com si fossin una brasa oblidada, perviuen en la nostra consciència. És la nostàlgia. Estampes d'infantesa, flames de puresa, quan vivíem fora del temps protegits del món de preocupacions dels adults.

La setmana passada la mort del periodista Jordi Tardà em va activar tots aquests mecanismes de la nostàlgia. Feia més de dues dècades que no escoltava el seu programa de ràdio, el *Tarda Tardà*, però durant un parell o tres d'anys, quan jo en tenia deu o onze, res no em semblava més viu. Els dissabtes a la tarda m'enganxava a un radiocasset que als meus fills els semblaria un trasto del plístocè i m'empassava dues o tres hores d'actualitat musical: l'agenda de concerts que llegia alternativament amb la seva dona, la primícia d'un nou disc d'un grup de rock, les notícies sobre la Fira del Disc que ell organitzava i on els meus pares posaven parada. Hi havia un punt d'il·lusió infantil, pròpia d'un col·leccionista, en la seva manera mitòmana de viure la música, però era precisament aquella simbiosi entre els artistes i les cançons que radiava allò que ara entenc que el feia tan sincer a ell i al seu programa.

Abans dels anuncis o els blocs de notícies, Tardà incloïa falques de promoció del programa que sempre es repctien. Recordo la veu de Keith Richards saludant en català els amics del programa. Recordo, sobretot, un fragment d'*I don't wanna talk about it* cantat de manera intensíssima pel públic que assistia a un concert de Rod Stewart. Em semblava una forma de plenitud que només la música viscuda en comunitat podia transmetre. Encara m'emociona. Paraula de Stone.●

Miquel Roca Junyent

De campanya

Un any de campanya electoral. Amb les eleccions andaluses s'inicia una llarga campanya que, si no hi ha més novetats, s'acabarà amb les eleccions catalanes del 27-S. Les eleccions són imprescindibles; són la garantia d'un sistema democràtic. Segurament es podrà dir que amb eleccions no n'hi ha prou; que la democràcia és més que les eleccions. És veritat; però encara ho és més que sense eleccions no hi ha democràcia. Per tant, un any electoral podria ser un any de vitalitat democràtica.

Però no sempre és així. A vegades, les campanyes erosionen el sistema. Molts valors queden afeblits, arrossegats per la incontinència verbal dels protagonistes d'una campanya. El que hauria de ser una reconfortant i vàlida contrastació de propostes i programes es converteix en un seguit de desqualificacions que pretenen amagar la incapacitat d'oferir solucions solvents per resoldre els problemes del país. Es vota més en negatiu –que no guanyí l'adversari– que no en positiu –que guanyí un programa creïble i engrescador–. Es sobre aquestes bases que un any de campanya es presenta com un risc enorme per a la sortida de la crisi econòmica i per a la recuperació de la confiança en el sistema.

El que, de moment, s'apunta com a primeres manifestacions electorals no sem-

bla que vagi en una bona direcció. Es diria que es vol guanyar oferint com a premi que l'adversari no guanyi. Així, els programes s'ignoren; són irrelevants. Tot és molt inconsistent; es busca l'aparatositat, no l'efectivitat. Es proposa el vot visceral, quan el que la situació reclama és més racionalitat que mai.

A Grècia, en poques setmanes, les propostes de la força guanyadora s'han oblidat. Ja no hi són. Es fa tot el contrari del

Es diria que es vol guanyar oferint com a premi que l'adversari no guanyi

que es va dir, però és igual: el que es va dir va servir per derrotar l'adversari. I aquest i únicament aquest era l'objectiu. I la culpa era de la troica!

Hem d'omplir de contingut la campanya electoral. Ha de ser viva, intensa, apassionant i apassionada. Però ha de generar il·lusió, confiança. Certament, no és fàcil aconseguir-ho; però la campanya ha de servir per això.

La campanya serà llarga; com a mínim que sigui per bé.

Miguel Ángel Aguilar

Madrid per cantar victòria

El resultat de la pugna entre les forces contendents que ofereixi el recompte de les paperetes andaluses el 22 de març verificaran o desmentiran els pronòstics dels sondajes demoscòpics que, des de les eleccions al Parlament Europeu, assenyalen el final del bipartidisme; la reducció a l'absurd d'Unión Progreso y Democracia; l'escombrada d'Esquerra Unida cap a la insignificança; l'entrada en òrbita dels indignats del 15 de maig homologats pel consell regulador de la denominació d'origen Podem i l'escalada constant en coneixement, valoració i intenció de vot dels qui sota la batuta d'Albert Rivera, amb l'etiqueta Ciutadans-Ciudadanos, venen de Catalunya de defensar les llibertats en condicions adverses, sense deixar-se abatre ni lliurar-se al victimisme, mantenint el tipus i l'humor.

El 22 de març qualsevol dificultat per governar a Andalusia que tingui el PSOE serà interpretada com un avantatge pel PP, i tots dos partits buscaran alleujament en els dos mesos següents, com si les municipals fossin la segona volta. Amb l'objectiu de no perjudicar les alcaldies imminents, ningú no voldrà tancar pactes que puguin perjudicar opcions als ajuntaments. La Junta és una, i qui se l'emportarà tindrà el premi gros i portarà els pressupostos. El 24 de maig caldrà proclamar un vencedor a escala de tot Espanya. Quant al PP, ha decidit erigir Madrid com a símbol, apoderar-se del *no pasaran* i capgirar-lo, com si ara valgués per convocar la por i impedir la instal·lació del *Front Popular*. Els estratèges de Gènova afirmen que no s'haurà perdut res mentre l'Ajuntament de la Villa i la Comunitat de Madrid quedin salvats, i és per això que aposten per Aguirre i Cifuentes. Espe descarta ser un titella i aclareix que resistirà sense cedir la presidència del PP regional. Si guanya, la insolència amb Rajoy de la candidata a l'alcaldia farà difícil atribuir-li el triomf. Seria una victòria contra els elements de Gènova. Sortirien junts al balcó?

Amb diners de tots els contribuents censats a Madrid s'ha posat en marxa un bombardeig publicitari del PP. Sense memòria per a les esbronzades rebudes, exhibeixen l'educació i la sanitat com a èxits i prometen rebaixes fiscals imparables. Algú en dona més?●

TINTA CARREGADA Joma

DEBAT. Les TIC / Baptista Borrell Borrell

Molt més que innovació per al sector educatiu

El sector que anomenem Edutech serà un dels que creixeran més en els propers vint anys. El creixement demogràfic en països emergents i en vies de desenvolupament, a més de la necessitat d'aquests països d'aconseguir una educació per a tothom, serà un efecte que sobrevindrà al procés de reflexió actual dels països desenvolupats en la cerca de models educatius més innovadors mitjançant la tecnologia. Aquests països no tindran temps de pensar en el mo-

del pedagògic més adient, sinó que utilitzaran les TIC perquè no tindran un altre mitjà que els faciliti un accés universal als recursos educatius digitals.

Al nostre país, en canvi, la penetració de les TIC a l'educació pot ser més que una oportunitat per innovar en nous models pedagògics; pot ser la palanca per fomentar un nou pla estratègic de centre cap a una transformació del model. Uns centres que veiem, com a organitzadors d'ITworldEdu, molt actius, amb una alta vocació docent i també molt inquietos en la posada en marxa de projectes innovadors, de vegades amb escassos recursos. És cert que el percentat-

ge encara és baix, però veiem com any rere any la quantitat, la qualitat i l'avenç dels projectes exposats a la ITworldEdu són cada cop més sòlids i formen part d'una estratègia global de transformació. Les TIC ens aportaran la possibilitat que els centres educatius liderin els seus projectes de canvi en l'àmbit estratègic anant molt més enllà de la part tecnològica, cosa que provocarà una autèntica transformació, no només pedagògica, sinó organitzativa i de governança del centre. Serà una oportunitat de redissenyar el sistema d'incentius i de reconeixement professional del docent per promoure un prestigi social d'un col·lectiu es-

tràtegic per al país. Un col·lectiu que estarà *incentivat* per innovar en el temps per tal de transmetre aquest esperit d'emprenedoria, de participació i de sentit crític als seus alumnes.

Amb unes noves generacions que ja no pensen en digital i amb els objectius que tenim com a país d'incrementar el nivell de la nostra educació, les TIC seran molt més que una eina, seran el motor a partir del qual es produirà una transformació del sistema educatiu actual fomentant actituds de lideratge als centres molt necessàries per tirar endavant amb la inevitable transformació a la qual s'enfronten.●

B. BORRELL BORRELL, president de Clúster Edutech